

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 14 (343)
2019. gada
25. augusts

Sv. Franciska sarunai ar sultānu - 800

1219. gada augusta sākumā sv. Asīzes Francisks kopā ar dažiem brāļiem ieradās Ēģiptē, kur apmetās krusta karotāju nometnē, veltīgi cenšoties atrunāt kristiešus no asinsizliešanas kaujā par ostas pilsētu Damietu, kas notika 29. augustā. Septembrī sv. Francisks kopā ar brāļi Iluminato šķērsoja Nīlas upi, lai pa austrumu krastu dotos 12 kilometrus uz dienvidiem esošo Fariskūras nometni, kur uzturējās sultāns Maliks al-Kamils.

Sv. Francisks, izcēlies ar savu pilnīgu prieku un brīvības garu, nemitējās ar labpatiku mīlēt mieru un vispārējo brālību. Francisks baudīja un izplatīja to mieru, kas izriet no Dieva un rosina meklēt Dievu. Francisks varēja sveicināt sultānu ar vārdiem „Lai Kungs dāvā Tev mieru!” Viņš tiešām bija „miera nesējs” (Mt. 5:9) vai miera veicinātājs un izraisītājs - cilvēks, kas Evaņģēlijā nosaukts par svētīgu - jo visi viņa vārdi bija vērsti, lai iznīcinātu naidu un nostiprinātu mieru.

Francisks bija atjaunojis mieru un saskaņu pilsoņu grupām savā pilsētā, kuri cīnījās savā starpā līdz pat asiņainām

slēpkavībām; ar lūgšanām viņš padzina dēmonus, kas veicina nesaskaņu. Viņš nesa mieru pilsētām, kuras plosīja nesaskaņas, starp garīdzniekiem un tautu un pat, kā teikts, starp cilvēkiem un zvēriem. Francisks nevienu neuzskatīja par savu ienaidnieku, bet katru uzlūkoja kā brāli. Tādējādi, notika, ka viņš sagrāva visus šķēršļus, kas sadalīja tā laika cilvēkus, un sludināja Kristus mīlestību musulmaņiem, sējot tādas sēklas, ka darītu cilvēku gatavu runāt ar otru un veidotu brālisku kopību starp dažādu raksturu, kultūru, tautību un reliģiju cilvēkiem.

Vairākas dienas notika abu franciskāņu tikšanās ar sultānu un musulmaņiem, ne tikai sarunas par mieru, bet arī kristīgās ticības sludināšana.

Vatikāna II koncils mācīja: „Mēs nevaram piesaukt Dievu kā mūsu visu Tēvu, ja nevēlamies brālīgi izturēties pret kādu no cilvēkiem, kas radīts pēc Dieva līdzības” (*Nostrae Aetate*, n. 5). Sv. Francisks ar šo tikšanos māca, ka, neskatoties uz atšķirībām dažādās reliģiska rakstura pieejās, atzīstot Dieva

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 25. augusts.

Parastā liturģiskā laikposma

21. svētdiena.

**Sv. Apustuļa Bartolomeja dienas
svinības. Draudzes svētki.**

8.00 Sv. Mise par Janīnu Kursīti un Māri

Mičerevski; lūgšana „Svētais Dievs”

9.15 Marijas Leģions Svētdienas sk.

telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par slimās

Vivianas dziedināšanu un Trejkališu

dzimtas dzīvajiem un mirušajiem

Himna – Dievs, mēs Tevi slavējam.

15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par veselību Signei Marijai

Pirmdiena, 26. augusts

8.00 Sv. Mise par +Vladislavu, +Jāzepu

Lakšiem un vecākiem

Otrdiena, 27. augusts.

Sv. Monika. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Teteru ģimeni un Renāti

19.00 Sv. Mise slimnīcā - Biķernieki

Trešdiena, 28. augusts.

**Sv. Augustīns, Bīskaps un Baznīcas
doktors. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par + Janīnu Selecku

Ceturtdiena, 29. augusts.

Sv. Jāņa Kristītāja mocekļa nāve.

Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Regīnas Dujevas veselību

Piektdiena, 30. augusts

8.00 Sv. Mise par +Artu un +Arnoldu

Labsvārdiem; Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 31. augusts

8.00 Sv. Mise par +Santu Osi Matilainenu

**Svētdiena, 1. septembris. Parastā
liturģiskā laikposma 22. svētdiena. Jēzus
Sirds godināšana.**

Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par Lejiešu ģimeni un lūgšana
„Svētais Dievs”

09.15 Marijas Leģions Svētdienas sk. telpās

11.00 Galvenā Sv. Mise par Ilonas Krastiņas
veselību un dziedināšanu

Svētlietu pasvētīšana

15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Andreju Jodi

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 2. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Genovefu un +Jāni

Kukuļiem

**Otrdiena, 3. Septembris. Sv. Gregors
Lielais, pāvests un Baznīcas doktors**

8.00 Sv. Mise par Krūkļu un Ābeļu
ģimenēm

15.00 Sv. Mise Gaiļezera pansionātā

Trešdiena, 4. septembris

8.00 Sv. Mise par +Edgaru Pastoru

16.30 – 18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 5. septembris.

Sv. Terēzija no Kalkutas, mūķene

8.00 Sv. Mise par Zintu Bāliņu

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles garīdznieku kontaktāruņi

Sv. Jēkaba katedrālē:

tālr. 67326419

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

tālr. 67224314, mob. 27001445

Pr. Valters Vārpsalietis, vikārs:

mob. 25920913

Diak. Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

Piektdiena, 6. septembris**Jēzus Sirds godināšana**

8.00 Sv. Mise par +Artu un Arnoldu
Labsvārdiem;
Jēzus Sirds litānija un uzupurēšanās akts

Sestdiena, 7. septembris**Jaunavas Marijas godināšana**

8.00 Sv. Mise par Olgu Keiseli
Jaunavas Marijas litānija un veltīšanās

Svētdiena, 8. septembris.**Parastā liturģiskā laikposma 23. svētdiena.**

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana
„Svētais Dievs”
9.15 Marijas Leģions svētdienas sk. telpās
11.00 Galvenā Sv. Mise par Kukuļu un
Stabulnieku ģimenēm
15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Jāzepa
Latkovska dvēseli miršanas gadadienā
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par +Rūtiņu Raiti

Sv. Franciska sarunai ar sultānu – 800

(turpinājums no 1. lpp)

eksistenci, pie kuras cilvēki var vienīgi nonākt, sākot no pieredzes radībā (sal. Rom 1: 20), viena Dieva (monoteisma) atzinējiem ticībā jo īpaši vajag censties skatīt citus cilvēkus kā brāļus un māsas. Tāpēc nav atbilstoši agresīvi attiekties pret citiem cilvēkiem uz reliģisko atšķirību pamata. Šāda labvēlīga pieeja bijusi arī sultānam Malikam al-Kamilam.

Vēsturē tiešām bijuši daudzi reliģiska rakstura kari, tomēr sv. Franciskam bija pareiza nojauta, ka šādas vardarbības izpausmes nevar attiecināt uz pašu reliģiju, bet tikai uz kultūras ierobežojumiem, ar kādiem tā dzīvojusi un attīstījusies laikā un telpā. Musulmaņi taču tic Jēzum kā pravietim. Jēzus

vienmēr bija miera cilvēks. Kad Dievs nāca uz zemi, varēja gaidīt, ka viņš ar savu lielo spēku iznīcinātu pretiniekus, ka viņš nostiprinātu mieru ar varu, bet tā nemaz nebija. Viņš nāca vājumā. Viņš nāca vienīgi ar mīlestības spēku, pilnīgi bez vardarbības, pat dodoties uz krusta. Tas norāda mums Dieva īsto vaigu, ka vardarbība nekad nenāk no Dieva un nekad tā nenes ko labu, bet gan iznīcina, nenovērš grūtības. Jēzus ir stipra balss pret jebkādu vardarbību. Viņš aicina visas puses novērsties no vardarbības, pat ja tie justos, ka tiem ir taisnība. Atmest vardarbību, sākt no jauna dialogu, lai kopīgi atrastu mieru, rūpēties vienam par otru, vēlēties atvērties vienam uz otru: tāda ir Jēzus īstā vēsts. Meklēt mieru ar miera līdzekļiem un likt vardarbību malā.

Tomēr, kad nobriest reliģiskā apziņa, tad tā ticīgajā cilvēkā izraisa uztveri, ka ticībai Dievam, universa Radītājam un visu Tēvam jāveicina starp cilvēkiem universālas brālības attiecības.

Visās lielajās reliģiskajās tradīcijās atrodama cieša saikne starp attiecībām ar Dievu un mīlestības ētiku. Tajā kristiešus nostiprina un vēl vairāk apgaismo Dieva Vārds. Jau Vecā derība izsaka Dieva mīlestību uz visām tautām, kuras ar Noasu noslēgtajā derībā viņš sapulcināja vienā lielā saimē, kuru simbolizē varavīksne (Rad 9: 13, 14, 16) un kuru, pēc praviešu vārdiem, viņš

paredzēja sapulcināt reiz uz visiem laikiem vienā universālā saimē (sal. Is 2: 2-4; 42: 6; 66: 18 – 21; Jer 4: 2; Ps 47 [46]).

Jaunajā derībā šī vispārējā mīlestības plāna atklāsme kulmināciju sasniedz Lieldienu noslēpumā, kurā iemiesotais Dieva Dēls saliek sevi upurī uz krusta par visu cilvēci. Šādi Dievs norāda, ka viņa daba ir Mīlestība.

Mūsdienu pasaulē jāveicina miers, kas ir vērtība, kuras labā jāiesaistās no kultūras, politikas un ekonomikas viedokļa. Tomēr, vispirms miers jāveido sirdīs. Tur taču attīstās mieru veicinoša attieksme. Cilvēka sirdī iesaistās Dievs.

Bez horizontālās dimensijas būtiska ir vertikālā. Īsta lūgšana ietver visu dzīvi, sirds mainīšanos (grieķu *metanoia*). Dažādu reliģiju pārstāvji var sanākt uz kopīgu lūgšanu, liecinot, ka lūgšana nedala, bet vieno, tā audzina mieram, veicina draudzību, savstarpēju pieņemšanu un dialogu starp dažādām kultūrām un reliģijām.

Svinot sv. Franciska tikšanos ar sultānu, iestāsimies par šādu dialogu apstākļos, kad ideoloģijas izplata naidu un atribību. Lai sv. Francisks veicina starpreliģiju dialogu lielākai kopībai un patiesam ilgtermiņā mieram!

Apustuliskajam pamudinājumam par sv. Jāzepu - 30

(Pirmais turpinājums)

1989. gada 15. augustā sv. Jānis

Pāvils II parakstīja apustulisko pamudinājumu par svētā Jāzepa personību un misiju Kristus un Baznīcas dzīvē Redemptoris Custos (Atpesūtāja sargs).

“Jāzeps ... pieņēma savu sievu; bet viņš to neatzina, kamēr viņa dzemdēja Dēlu” (Mt 1:24-25). Šie vārdi norāda vēl cita veida tuvību laulībā. Dziļa garīga tuvība, kas izriet no laulāto vienības un personīgiem kontaktiem starp vīrieti un sievieti, balstās Svētajā Garā, Dzīvības Devējā (sal. Jņ 6:63). Jāzeps, paklausot Svētajam Garam, atrada Svētajā Garā mīlestības avotu, laulāto mīlestību, ko viņš piedzīvoja kā vīrs. Un šī mīlestība izrādījās lielāka nekā šis “taisnīgais vīrs” varēja jebkad gaidīt savā cilvēka sirdī.

Ar pilnīgo sevis uzupurēšanu, Jāzeps izpauda savu nesavtīgo mīlestību uz Dieva Māti un kā vīrs sevi dāvāja viņai. Kaut arī viņš bija nolēmis dzīvot atturībā, respektējot Marijas pilnīgo piederību Dievam un arī Dieva plānu, kas īstenojās caur viņu, Jāzeps paklausīja eņģeļa vārdiem un pieņēma Mariju savās mājās. Tomēr viņš pilnībā respektēja to, ka viņa īpašā veidā ir veltījusi Dievam.

No otras puses, tieši no savas laulības ar Mariju Jāzeps guva vienreizēju cieņu un tiesības attiecībā uz Jēzu. “Dieva Mātes cieņa ir tik liela, ka nekas nevarētu to pārsniegt; tomēr pateicoties laulības saitēm, kas vienoja Mariju un Jāzepu, viņš kā neviens cits bija tuvu Dieva Mātei, viņas izcilajai cieņai, ar ko viņa paceļas pār visām radībām. Tā kā laulība pēc

savas dabas ir savienība un draudzība, savā dabā ietverot labumu apmaiņu, tad Dievs, dāvājot Jāzepu Jaunavai, nedeva viņai tikai dzīves biedru, liecinieku viņas jaunavībai un viņas goda aizsargu: viņš Marijai deva Jāzepu, lai viņš, caur laulības līgumu, līdzdalītos viņas cēlajā lielumā” (Leons XIII 1889.gadā).

Iesaistīta tieši Iemiesošanās noslēpumā, Nācāretes Ģimenei piemīt savs īpašais noslēpums. Un šajā noslēpumā, tāpat kā Iemiesošanās notikumā, ir atrodama patiesa tēvišķība: Dieva Dēla ģimenes cilvēciskais veidols, īsta cilvēciska ģimene, kuru veidojis Dieva noslēpums. Šajā ģimenē Jāzeps ir tēvs: viņa tēvišķība neizriet no pēcnācēja dzimšanas, bet tā arī nav tikai “šķietama” vai vienīgi “aizvietota” tēvišķība. Tā ir tā, kas pilnīgi ņem dalību patiesā cilvēka tēvišķībā un tēva misijā ģimenē. Tas izriet no hipostātiskās vienības: cilvēcībai kļūstot paceltai vienotībā Vārda–Dēla Dievišķajā Personā Jēzū Kristū. Līdz ar cilvēka dabu, viss cilvēciskais un īpaši ģimene – kā cilvēka pirmā eksistences dimensija pasaulē – tiek pacelts Kristū. Šajā ziņā, Jāzēpa cilvēciskā tēvišķība arī tika “pacelta” Kristus Iemiesošanās noslēpumā.

Balstoties uz šo izpratni, Marijas teiktie vārdi templī 12 gadus vecajam Jēzum, iegūst savu patieso nozīmi: “Tavs tēvs un es ... Tevi meklējam.” Tā nav vispārēja frāze: Marijas teiktie vārdi Jēzum parāda Iemiesošanās pilnīgo realitāti klātesošu Nācāretes Ģimenes

noslēpumā. Jau no sākuma Jāzeps ar “ticības paklausību” pieņēma cilvēcisko tēvišķību pār Jēzu. Un tādējādi, sekojot Svētā Gara gaismā, kas sevi dāvā cilvēkiem caur ticību, viņš patiesi arvien vairāk atklāja neapraķstāmo dāvanu, kas bija viņa cilvēciskā tēvišķība.

Darbs bija mīlestības izpausme Nācāretes Ģimenes dzīves ikdienā. Evaņģēlijs precizē Jāzēpa amatu, ar kuru viņš uzturēja savu ģimeni; viņš bija galdnieks. Šis vienkāršais vārds apkopo visu Jāzēpa dzīvi. Jēzum šis bija “apslēptās dzīves” laiks; gadi par kuriem

Lūkass runā pieminot epizodi Templī: “Un Viņš gāja tiem līdz. Un viņi nonāca Nācāretē; un Viņš tiem bija paklausīgs” (Lk 2:51). Šo Jēzus “padevību” vai “paklausību” Nācāretes mājā var izprast arī kā līdzdalību Jāzēpa darbā. Apgūstot savu pieņemtā tēva amatu, Viņš bija pazīstams kā “galdnieka dēls”. Ja Nācāretes Ģimene ir piemērs un paraugs pestīšanā un svētumā visām ģimenēm, tāpat analogiski ir arī Jēzus darbs līdzās Jāzēpam. Mūsdienās Baznīca to uzsver, iedibinot liturģisku piemiņas dienu Svētajam Jāzēpam – Strādnieku Aizbildnim 1.maijā. Cilvēka darbam, īpaši roku darbam, ir īpaša nozīme Evaņģēlijā. Līdz ar Dieva Dēla cilvēcību, arī darbs ir pacelts Iemiesošanās noslēpumā un ir īpašā veidā atpesīts. Darbnīcā, kur viņš strādāja kopā ar Jēzu, Jāzeps cilvēka darbu tuvināja Atpestīšanas noslēpumam.

Jēzum, cilvēciskā ziņā pieaugot “gudrībā, gados un žēlastībā”, *strādīguma*

tikumam bija liela nozīme, jo “darbs cilvēkam nes labumu”, kas “pārveido dabu” un cilvēku “sajūtās padara vēl cilvēciskāku” (*Laborem exercens*, n. 9)

Darba nozīmīgums cilvēka dzīvē prasa, lai tā nozīme tiktu atpazīta un uzņemta, tā palīdzot “visiem cilvēkiem tuvoties Dievam, Radītājam un Pestītājam, lai piedalītos Viņa pestīšanas plānā katram cilvēkam un visai pasaulei, un lai savā dzīvē padziļinātu ... draudzību ar Kristu, ticībā pieņemot un aktīvi piedaloties Viņa trīskāršajā misijā kā Priesterim, Pravietim un Karalim” (*Laborem exercens*, n. 24).

Īpaši svarīga ir ikdienas dzīves svētdarīšana, to katram ir nepieciešams īstenot atbilstoši savām iespējām. Paraugš, kas var to sekmēt, un ir izpildāms ikvienam cilvēkam ir atrodams Svētajā Jāzēpā: “Viņš ir šāds pazemīgs piemērs, lielisks kristietības liecinieks; ... viņš ir pierādījums tam, ka lai būtu labs un paties Kristus sekotājs, nav nepieciešams darīt kaut ko ārkārtēju – ir pilnīgi pietiekoši īstenot kopējos, vienkāršos un cilvēciskos tikumus, bet tiem ir jābūt patiesiem un autentiskiem” (Pāvils VI 1969. g. 19. martā).

Tā pati klusuma gaisotne, kas ietver Jāzēpu, aptver arī viņa galdnieka amatu Nācaretes mājā. Tas ir klusums, kas īpašā veidā atklāj iekšējo cilvēku. Evaņģēliji runā vienīgi par to, ko Jāzēps “darīja”. Tie ļauj mums atklāt viņa “darbos” – klusuma apņemtos – dziļas kontemplācijas gaisotni. Tas, piemēram, izskaidro, kāpēc Svētā Terēze no Jēzus, lielā Karmela reformētāja, Rietumu kristietībā veicināja Svētā Jāzēpa godināšanas atjaunošanu.

(NOBEIGUMS SEKOS)

PAR LATVIJU UN BRĪVĪBU

1919. gada 26.-27. augustā notika

Līvānu kaujas kā pirmais lielākais Latvijas armijas uzbrukums Latgales frontē. Tie bija mēģinājumi ieņemt stratēģiski svarīgās pozīcijas pie Dubnas ietekas

Daugavā. Karavīri neatkāpās savu ieceru priekšā arī tad, kad tās dažkārt izplēnēja bez īstenojuma. Viņi bija pārliecināti, ka agrāk vai vēlāk saule iemirdzēsies arī tumsā.

Šāda pārliecība liek mums darboties Latvijas brīvības labā un tā ir kā sen dots zvērests tēvzemei, kas ik pa laika posmam jāatjauno, lai Latvijas tēls atkal ienāktu mūsu sirdī. Kā karavīram zvērests liek pildīt uzdoto pienākumu, tā arī mums nepieciešama sirds apņemšanās, kurai paklausot, arī mēs varam kaut ko paveikt savas tēvzemes labā. Bet vai tā tas šodien, kad no Latvijas brīvības momenta mūs šķir gara gadu virkne?

Cilvēciskās vēlmes bieži vien sabirst bezcerību un vilšanās pelnos, bet tas nedod iegāni apātīgai. Latvijas varoņu piemiņas simtgade 11. novembrī būs tas brīdis, kad šī apņemšanās iestāties un darboties Dzimtenes visaptverošas attīstības labā jāatjauno, sev jautājot: „Vai nevaru vairāk darīt un ziedoties, lai ieceres tuvotos īstenojumam?” Tas ir jāturpina tiem, kuri jau strādā šajā virzienā. Tas jāuzņemas tiem, kas atpalikuši, atteikušies pavisam vai kļuvuši apātiski. Šodien kristiešiem nevar būt citu spraiģāku interešu, kā tikai domas, darbi un jo īpaši lūgšanas par Latviju. Zinām un

tecinām visaktīvākos darītājus, taču jāvērs aicinātāji skati uz tiem, kas palikuši pusceļā, izolējas, nevēlas iekļauties aktīvo pulkā, meklēdami tam dažādus iemeslus vai taisnošanos.

Lielajam darbam ir vajadzīgas visu sirdis, visu latvisko dvēseļu spēks un praktiskā veiksmē. Nav nekādas nozīmes vai pozitīva vērtējuma tam, ja šodien daži noņemamas ar Latvijas neatkarības aspektu kritizēšanu, pat nonicināšanu, bet Latvijas brīvības atjaunotnei no sevis nedod neko. Neviena valsts iekārta nav bijusi un vēl šodien nav ideāla. Negatīvie darboņi paveiktu svētīgu darbu, ja kritikas un šķelšanās vietā liktu savu laiku un pūliņus cīņai par Latvijas garīgo atjaunotni. Līdzīgi viņiem modināmi un skubināmi tie, kas pašlabumu un ērtību meklēdami, neskatās tālāk par savas mājas logu, negrib neko plašāk un dziļāk uztvert par labi atalgotu darbu un finansiālu avansēšanos nākotnē. Latviskie mērķi un kultūra tiem var likties maznozīmīgi.

Tie, kas tālu aizklīst pasaulē, dzimto zemi karstāk iemīl – skan vārdi kādā vārsnā. Lai tā pauž dzīves patiesību mūsdienu izceļotājiem – jo tālāk no savas dzimtenes fiziskā tēla, jo kvēlāks lai tas kļūst mūsu sirdī un atlikušo mūža dienu vēlmēs.

Svētdienas skolnieka liecība

Baznīcās līdz šim neesmu bijis biežs viesis. Ģimenē baznīcas tradīcijas netika ievērotas, kaut visi radi ir kristītie cilvēki. Pats tiku kristīts nu jau būdams pieaudzis, 25. gadu vecumā Jelgavas pareizticīgo baznīcā. Kopš tās reizes baznīcā esmu atgriezies vien vienīgo reizi, kad gāju uzlikt sveci par abiem aizgājušiem veciem tēviem un par dzīvojošo radnieku veselību.

No apkārtējiem cilvēkiem par baznīcu nav nācies dzirdēt bieži un ar nožēlu ir jāatzīst, ka baznīcas apmeklējums mūsdienu jaunajiem cilvēkiem ir ne pārāk bieža, ja neteiktu, reta parādība. Šodienas cilvēks dzīvo sociālo tīklu un viedtālrunu laikā. Interneta un brīvo attiecību laikā. Nepilnu ģimeņu laikā, šķiršanu un neuzticību laikā, laikā, kad fotogrāfijas, ko cilvēks tūlīt var ielādēt no mobilās ierīces, lai parādītu un palielītos visai pasaulei par kārtējo pirkumu vai ēdienreizi greznajā restorānā, uztrauc cilvēkus krietni vairāk nekā daži labie, cilvēku žēlsirdības papildītie darbi, rūpes par un palīdzība blakus esošajiem, tuviniekiem vai arī svešajiem, bet grūtības nonākušiem cilvēkiem. Morāles balstītie darbi un cilvēka rīcība, kas tiek izdarīti bez reklāmas, bez liekās publicitātes. Žēlsirdības darbi. Kas cilvēkam ticīgajam nozīmētu pietuvināšanos Dievam, bet cilvēkam mūsdienu, apsēstam ar peļņu, mūžīgā laika trūkumā dzīvojošam, visu uzmanību sev veltošam ir vien tukšie vārdi. Nanotehnoloģiju un *Facebook* laikmets atstāj maz vietas cilvēka garīgai dzīvei, bet materiālas labklājības jautājumu risināšana neatstāj laiku, lai risinātu morālus jautājumus. Ticības trūkums cilvēkos un kā rezultāts, visatļautība morālā un fiziskā, izspieda baznīcu no cilvēku dzīves, padarot to par arhaismu un mūsdienu cilvēkiem neaktuālo lietu. Šāds bija mans priekšstats.

Krievu cilvēkiem ir teiciens “Пути Господни неисповедимы.” Un vai tā ir bijusī pati Dieva griba, vai sakritība, šim manam priekšstatam par baznīcu un to nozīmi cilvēkam bija lemts būt lauztam pateicoties meitenei (un

topošai sievai), ar kuru esmu iepazinies gadu atpakaļ. Man pašam negaidot nācās iepazīt baznīcas jēdzienu tuvāk, tikties un runāt ar cilvēkiem, kam baznīcas vārds nav vien tukšā skaņa un novecojušo baušļu avots, bet gan nozīmīga dzīves sastāvdaļa, balsts uz kā attīstīties un kodekss pēc kā vadīties un audzināt bērnus. Lūdzot un slavīnot Dieva vārdu kļūt laimīgiem un Dieva svētības piepildītiem.

Man ir palaimējies pirmoreiz mūžā būt klāt katoļu baznīcā Ziemassvētku Svētās Mises laikā. Piedzīvot ko tādu, ko līdz šim man pašam nav nācies redzēt un just. Baznīcas iekšienē bija gaišs un cilvēkiem pilns. Kopīgā lūgšana, bērnu baznīcas koris, mūzika, sveces un cilvēki, klusā prieka piepildīti - vienotības vienam ar otru un vienotības ar pašu Dievu neticamā sajūta ļāva man saprast, ka cilvēki joprojām tic un mīl viens otru caur savu mīlestību pret Dievu.

Baznīcai un Dievam ir nozīmē, ir vieta šo cilvēku dvēselēs un prātos. Meitenes un sirmās kundzes, jaunie cilvēki un mammas ar bērniem, augumā raženie vīri un mazie puikas - katrs no viņiem atrod savu ceļu pie Kunga un ir devies uz baznīcu, lai slavīnātu Kristus piedzimšanu un vienotos priekā, lai izsūdzētu grēkus un aizlūgtu par saviem tuvajiem, lai nāktu pie Dievgalda un lai sveiktu apkārtējos - Baznīca vienmēr paliks par cilvēku balstu un autoritāti, kas atgādinās par morālām vērtībām, Dieva baušļiem un mīlestību pret Dievu un vienam pret otru.

SVĒTDIENAS SKOLAS NODARBĪBAS

uzsākas 2019.g. 29. septembrī,
svētdien

SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ
plkst.13.15

Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt
kristīti,

pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda),

laulāties,

iepazīt vai padziļināt

Katoliskās Baznīcas

ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši

un pieaugušie – visās vecuma grupās

Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

Kapu svētki Raiņa kapos

Sestdien, 31.augustā plkst. 14

Katedrāles un Kristus Karaļa draudzes
svētceļnieki Aglonā

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

www.jekabakatedrale.lv